

iltet, gik de i Stormgang alle fire Søer rundt, mens de nynnede en Sang. Det var helt eventyrligt at tænke tilbage paa nu!

Ganske som dengang mødte han mange ømme Kærestepar, men ogsaa adskillige enlige Vandrere som han selv. Og han tænkte paa, at de fleste af dem godt kunde se ud til at gaa her og sørge over Tabet af en forulykket Bror eller en Ven eller Veninde, som var opslugt af Afgrunden og ført bort med den sorte Mudderstrøm. — Ak ja! Det var ikke alene hans egen Slægt, som en ond Skæbne dømte til Opløsning. Der rugede en Forbandelse over Tidens hele Menneskehed, der blomstrede hektisk som et Træ med ormstukne Rødder. Men Livets evige Magter skulde ikke have Skylden. Det var ikke de naturgroede Lidelser men alle Slags selvgjorte Plager og selvforskyldte Sorger, der gjorde Tilværelsen til en Ørken for saa mange.

Da han kom hjem, sov Børnene forlængst. Ogsaa Pigen var gaaet i Seng. Meta sad alene ved sin Symaskine.

Han fortalte, hvor han havde været, og gjorde ogsaa Rede for sine Indtryk fra Mødet. Om Johannes talte han dog kun lidt.

»Og her har ingen været?« spurgte han.

»Nej. Hvordan havde Arbejdsmandens lille Pige det?«